

anbefales af Switzers Entreprise og af Toldvæsenet og den stedlige Øvrighed. Derfor tillader ogsaa jeg mig at anbefale det paa det varmeste, og jeg nærer det Haab, at det i Aar skal lykkes Beboerne at faa den Telefon, de nu have bedt om i 3—4 Aar. Forbindelsen kan udføres noget billigere nu end de foregaaende Aar, idet Telefonen kan lægges over Skalø, saa at Kabledningen kun bliver $\frac{3}{4}$ Mil.

Endelig skal jeg tillade mig at anføre, at paa Nordsiden af Femø skylls Kysten bort. Der er en meget høj Lerbrink, og Søgangen er jævnlig saa haard og høj paa dette Sted, at den nu har skyllet et betydeligt Areal bort. Selvfølgelig ere Lodsjerne ikke glade ved Aar efter Aar at miste en hel Del af deres Ejendom, og de have anmodet mig om at paatale dette ved Finanslovbehandlingen. Hvad der skal gøres, kan jeg ikke for nærværende Tid sige noget om. Hvis man skulde beskytte denne Kyst, vilde det sikkert blive saa kostbart, at Udgiften ikke vilde staa i Forhold til det Areal, der skylls bort, men jeg mener, at der fra Statens Side i alt Fald kunde gøres noget, saa at Beboerne fik nogen Erstatning ikke alene for det Areal, som aarlig bortskylls af Havet, men ogsaa for den Skade, som Havet ved sin Oversprøjtning af de nærmest liggende Arealer foraarsager. Ogsaa denne Sag skal jeg anbefale paa det varmeste til den højtærede Minister for offentlige Arbejder.

Hyller: Jeg ønsker at fremsætte nogle Lokalspørgsmaal, som angaa en Del uheldige Forhold, der efter Vedtægterne ere til Stede i Dragør, og jeg skal nævne nogle af dem. Foruden den øvrige Beskatning, der findes der, beskattes de enkelte Ejendomme saaledes, at de, der have de mindre Ejendomme, maa betale en højere Skat end de, der have de større. Der findes nemlig en Skorstensskat paa 10 Øre ugentlig for hver Skorsten, 18 Øre for 2, og er der 3, gaar den tredje fri. Det er ikke saa ganske lille en Byrde, der her paalægges, særlig da de Ejendomme, der kun have een Skorsten, i Almindelighed ere ganske smaa. Det har derfor vist sig, at Ejerne af disse smaa Ejendomme, som kunde ønske at bygge sig en Smule Vaskehus, ikke kunne overkomme at stille denne Skorsten op, fordi den bliver for kostbar for dem. Denne Skorstensskat gaar til Vægterne i Byen, der lønnes hermed, foruden at de ved hver Stranding eller Bjergning faa en Mands Part af Bjergelønnen. Beboerne beklage sig ligeledes over, at

Bjergningen er delt i to Klasser, saaledes nemlig, at de, der gøre det største Arbejde, faa den mindste Betaling. Forstanderskabet, som har Bjergningsvæsenet under sig, tager først 50 pCt. af Bjergelønnen, og de øvrige 50 pCt. blive fordelte til dem, der udføre Arbejdet, til Vægterne og til andre, som ikke gøre noget egentlig Arbejde — nogle faa indtil $1\frac{1}{2}$ Mands Part ved Delingen.

Der er endnu et andet uheldigt Forhold, jeg skal tillade mig at omtale, nemlig Forholdet ved privat „Sjov“, som det kaldes — privat Arbejde. Naar dette Ord „Sjov“ er indført i Vedtægterne, viser det, hvor gamle de ere, nemlig fra 1855, og der er ingen Ændringer sket siden den Tid. Nu til Dags vilde man ikke bruge et saadant Ord, naar der var Tale om Udførelsen af et Arbejde. Det Mandskab, der udfører Arbejdet paa Søen f. Eks. ved Baade, maa betale 10 pCt. af deres Fortjeneste til Byens Kasse. Ligeledes er der en Paragraf, der paalægger enhver, der bosætter sig i Dragør, at betale en Afgift af 10 til 20 Kr. til Byens Fattiggasse. Der er endnu en Ting, man har beklaget sig en Del over, nemlig at Formanden for Byraadet eller for Byforstanderskabet, som det hedder, ikke vælges eller afgaar som de øvrige Byraadsmedlemmer, men at han i Henhold til Vedtægten kan sidde omtrent paa Livstid, og at denne Formand samtidig er Byfoged. Man har ønsket at faa forandret disse Vedtægter. Der er i øvrigt i 1902 af 95 af Byens Borgere indgivet et Andragende til Indenrigsministeren derom, men da de ikke have modtaget noget Svar herpaa, tillader jeg mig nu at spørge den højtærede Indenrigsminister, hvad han vil gøre i denne Sag, og om Dragørs Borgere kunne vente at faa disse Vedtægter snarlig ændrede.

Jeg skal endnu tillade mig at berøre Lodsvæsenet i Dragør. Lodserne i Dragør mene sig i højeste Grad forurettede, idet nemlig Lodsinspektøren i Helsingør, Kommandør Bardenfleth, griber ind i deres Rettigheder, hvorved deres Næring bliver i høj Grad beskaaren. Det er ikke saa ualmindeligt, at Helsingørs Lodsinspektør sender sine Lodser fra Helsingør ned for at lodse de Skibe, der komme Syd fra, gennem Sundet. Dette er i Uoverensstemmelse med Lods-Lovens § 17, idet denne udtrykkelig siger, at en Lods fra et andet Lodseri ikke maa antage sig Lodsning til nogen Havn, hvor Lodser ere ansatte. Til de Skibe, der ere gaaede gennem Sundet Syd fra, har man hidtil ikke benyttet andre